

Marion van de Coolwijk

Ridder Doerak

Het mysterie van het drakenei

Met tekeningen van Saskia Halfmouw

δ

Draken bestaan niet!

‘Ridder Rondeel voelde de hete adem van de draak in zijn gezicht. Hij kon geen kant meer op. De rotsachtige grond prikte in zijn rug. De bek van de draak sperde zich open en Ridder Rondeel kromp in elkaar. De hete vlammen van de draak zouden hem verschroeien. Er zou niets van hem overblijven. Ridder Rondeel wist dat hij de strijd verloren had. Zijn zwaard was uit zijn handen geslagen door de draak. Hij kon zich niet meer verdedigen. Het enorme lichaam van de draak was nu vlak boven hem. Ridder Rondeel hijgde. In een flits dacht hij aan Cathalijne, haar lange blonde haren, haar blauwe ogen... Hij had tot het uiterste gevochten. Meer kon hij niet doen. ‘Het spijt me, Cathalijne,’ fluisterde Ridder Rondeel. ‘Ik heb gefaald.’ Er klonk een grommend geluid uit de keel van de draak. Ridder Rondeel deed zijn ogen dicht en zette zich schrap. Een warme luchtstroom gleeed over zijn gezicht. Zijn arm verschoof en hij spreidde zijn vingers. Met een laatste krachtinspanning duwde Ridder Rondeel zichzelf naar achteren. Alsof hij zo de vlammen wilde ontwijken. Zijn vingers stootten tegen iets kouds en glads. ‘Doerak!’ siste Ridder Rondeel toen hij zijn zwaard herkende. Zonder na te denken, klemde hij zijn vingers om het zwaard Doerak. Er was geen seconde te verliezen. Ridder Rondeel hief het zwaard en stak toe. Voordat de draak ook maar iets kon doen, drong het zwaard door zijn schubbige huid. Een vreselijk gebrul galmde door het dal van Rondeel. De draak stond op zijn achterpoten en sloeg wild met zijn kop heen en weer.

Ridder Rondeel kroop op zijn ellebogen achteruit en krabbelde een paar meter verder op. De draak brulde en siste.

Ridder Rondeel staarde naar zijn zwaard dat nog steeds in de huid van de draak stak.

De draak bloedde. Het groenrode vocht liep in straaltjes over zijn borst.

‘Geef je over!’ riep ridder Rondeel. ‘Ik spaar je leven als je beloofd ons met rust te laten... voor altijd!’

De draak brulde en sloeg met zijn staart op de grond.

Kleine vlammen kwamen uit zijn bek, maar Ridder Rondeel liet zich niet van de wijs brengen. Hij bleef staan waar hij stond.

De draak was te zwak en zakte op de grond. Zijn lichaam schokte. Met een klap bonkte zijn kop op de grond.

Ridder Rondeel kwam dichterbij en trok zijn zwaard uit de draak.

‘Geef je over,’ siste hij. ‘Dan blijf je leven.’

De draak gromde. Zijn ogen draaiden. Langzaam hief hij zijn linker voorpoot en schoof die naar Ridder Rondeel.

Zacht tikte hij met zijn drakenvinger drie keer op de grond.

Hij had zich overgegeven. ‘

Markies van Maanen zweeg. Het was doodstil in de klas. Alle kinderen luisterden ademloos naar het verhaal over Ridder Rondeel en de vuurdraak die hij in het jaar 1007 versloeg. ‘En toen?’ fluisterde Ize, die zich niet kon voorstellen dat de draak zich zomaar gewonnen gaf.

Markies van Maanen schraapte zijn keel en klapte het dikke boek dicht. ‘Verder gaat het verhaal niet.’

Hij wachtte even en keek de kinderen onderzoekend aan. ‘We hebben alleen nog wat oude, mondelinge overleveringen die later zijn opgeschreven, maar niemand weet zeker wat er precies met de draak is gebeurd.’

‘Bleef de draak leven?’ Ize was, net als haar klasgenoten, reuze nieuwsgierig.

‘Er zijn twee verhalen,’ antwoordde Markies van Maanen.

‘In het eerste verhaal wordt verteld dat de draak door Ridder Rondeel en zijn kasteelbewoners werd verpleegd. Toen de draak genezen was van zijn verwondingen, vloog hij weg om nooit meer terug te komen.’

‘En het andere verhaal?’ vroeg Jard.

‘Tja,’ zuchtte Markies van Maanen. ‘Dat vertelt bijna hetzelfde, alleen vloog de draak niet weg, maar bleef in het kasteel wonen.’ Er klonk geginnik achter in de klas. Arthur en zijn twee broers Wijbrand en Boudewijn konden hun gezicht niet in de plooi houden.

‘Kom nou,’ riep Arthur. ‘Daar geloof ik niets van. Een draak is reusachtig. Die past echt niet in een kasteelkamertje, hoor!’

Markies van Maanen haalde zijn schouders op. ‘Niemand weet precies hoe het is gegaan. De verhalen spreken elkaar tegen, maar één ding weten we zeker...’

Hij wachtte even. ‘De draak werd wekenlang verpleegd in een grote ruimte onder het kasteel. In latere geschriften wordt gesproken over een monster dat in de elfde eeuw huisde onder Kasteel Rondeel. Men vermoedt dat dat de draak was.

In de zestiende eeuw is Kasteel Rondeel flink beschadigd tijdens de tachtigjarige oorlog met Spanje. De ruimte onder het kasteel is ingestort en alle bewijzen zijn vernietigd.

Het enige wat nog verwijst naar de draak is het versteende ei dat in een van de gangen onder het kasteel in een nis staat.

Het ei zou van de draak zijn...

Arthur sloeg met zijn vuist op zijn tafel. 'Haha, laat me niet lachen... een drakenei... Draken bestaan helemaal niet, dus dat ei is gewoon nep. Ik heb trouwens nergens een ei gezien, hoor.'

'Geloof wat je wilt,' zei Markies van Maanen rustig. 'Het was mijn taak om dit verhaal te vertellen. Hertog Halen tot Ver heeft opgedragen zijn lessen voort te zetten zolang hij ziek is en dat doe ik graag.'

'Wat heeft de Hertog eigenlijk?' vroeg Jard. 'Is hij erg ziek?'

Alle kinderen uit de klas keken de Markies vragend aan.

Op de eerste dag van hun schoolweek, hadden ze kennis gemaakt met Markies van Maanen als invaller van de Hertog.

Ze hadden allemaal moeten wennen, want de Markies was toch een heel andere leraar geschiedenis dan de Hertog.

Hertog Halen tot Ver kon zo prachtig vertellen over vroeger.

Maar Jard moest toegeven dat de Markies erg zijn best deed.

Vandaag hadden ze genoten van zijn verhaal over de draak.

'Dat weet ik niet precies,' antwoordde Markies van Maanen.

'De Groothertog belde mij vorige week op om te vragen of ik voor Hertog Halen tot Ver wilde invallen. Jullie lessen hier op de ridderschool moeten doorgaan. De Hertog heeft uitdrukkelijk gevraagd om jullie dit verhaal te vertellen. Bij de toets eind van de week worden er vragen over gesteld.'

De Markies glimlachte. 'Persoonlijk denk ik dat Arthur gelijk heeft. Het hele verhaal over die draak gaat een beetje ver.

Ik denk dat het meer fantasie dan werkelijkheid is.

Als jullie mijn klas waren, had ik dit nooit verteld. Het geeft alleen maar onrust.'

Arthur keek triomfantelijk in het rond. 'Zie je wel!

Draken bestaan gewoon niet.'

'Maar dat ei dan?' riep Ize een beetje teleurgesteld. 'Dat staat hier ergens in het kasteel?'

'Gewoon van een gans, of een kalkoen,' lachte Boudewijn. 'Of het is een steen in de vorm van een ei.'

‘Je moet nooit meteen iets uitsluiten, Boudewijn,’ zei Jard een beetje kribbig. ‘Kijk, draken bestaan inderdaad niet, maar als de geschriften spreken over een soort monster... dan moet er toch iets zijn? Waar rook is, is vuur.’

Boudewijn fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ach man, je geloof toch niet echt...’

De Markies keek op zijn horloge en viel Boudewijn in de rede. ‘Iedereen mag geloven wat hij wil. Een echte ridder respecteert ook andere meningen.’

Hij pakte zijn tas in. ‘Dat was het voor vandaag. Morgen vertel ik jullie het verhaal van de tachtigjarige oorlog en de rol die kasteel Rondeel speelde. Jullie kunnen gaan.’

Terwijl de meeste kinderen het leslokaal verlieten, liep Jard naar Markies van Maanen.

‘Ja?’ De Markies keek op. ‘Wil je nog wat vragen?’

‘Eh... ja,’ zei Jard. ‘Waar bevindt zich dat ei? Ik zou het graag een keer willen zien. Weet u in welke gang...’

‘Nee!’

Het korte antwoord verraste Jard. Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Maar u weet toch wel...’

‘Ik zeg toch dat ik het niet weet! Dat verhaal is al onzinnig genoeg. Pfff, een drakenei... Ik ben blij dat ik hier alleen maar invaller ben.’

Hij keek Jard onderzoekend aan. ‘Je lijkt me een verstandige jongen, Jard. Beloof me dat je niet gaat geloven in onzinverhalen. Laat dat ei met rust en concentreer je op belangrijkere dingen.’

Jard wilde nog wat zeggen, maar Markies van Maanen schoof zijn stoel onder tafel en liep weg. ‘En als je me nu wilt excuseren?’

Met grote stappen liep hij het leslokaal uit.

‘Nou moe,’ mompelde Jard. Hij leunde tegen de tafel en staarde naar de muur. Het lokaal van Hertog Halen tot Ver bevond zich onderin het kasteel. Alleen het licht van de kandelaren aan de muur verlichtten de ruimte.

‘Dat hoort bij een geschiedenislokaal,’ had de Hertog gezegd.

‘Verhalen moet je vertellen in het schemerdonker.’

Jard glimlachte. Hij was nu voor de vijfde keer in kasteel Rondeel en voelde zich al behoorlijk thuis. Jard dacht terug aan zijn eerste bezoek hier op het kasteel.

Dat was in de herfstvakantie geweest. Samen met zijn neef Rijk had hij zich opgegeven voor de ridderopleiding.

Ze hadden vreselijk moeten wennen aan de strenge regels en de middeleeuwse omgeving. Geen mobieltjes, geen elektriciteit, geen warm stromend water, geen snoep... alles in het kasteel was precies zo zoals het duizend jaar geleden was:

kaal, koud, eenvoudig en vochtig. Maar daar tegenover stond dat de sfeer uitstekend was. De leraren waren streng, maar rechtvaardig. Ze wisten enorm veel over het ridderschap.

Jard en Rijk hadden die eerste week meteen al vrienden gemaakt. Vincent en Daan sliepen bij hen op de kamer. Vincent was klein, slim en lenig. Hij was voor niemand bang. En met Daan kon je lachen. Hij was altijd vrolijk en maakte constant grapjes.

Ize was het enige meisje op de ridderopleiding, maar ze deed niet onder voor de jongens. Ze was minstens even sterk, slim en dapper als de rest. Ze had een kamer voor zichzelf op

de derde verdieping van het kasteel, maar was vaak bij Jard en zijn vrienden te vinden.

De basisopleiding om ridder te worden duurde een jaar.

Daarna kon je doorleren voor het uitgebreide ridderdiploma.

Iedere vakantie moesten ze zich melden op kasteel Rondeel.

Jard en zijn vrienden hadden er al vier vakanties opzitten.

Het was nu mei en ze zouden weer de hele week op

het kasteel zijn. Het programma deze week ging over moed en vastberadenheid.

Alle leraren hadden hun lessen daarop aangepast.

Baron Bikkel gaf les in kogelstoten en krachttraining.

Graaf Wind wist alles over het eten en drinken in de riddertijd en

leerde hen zijn speciale recepten. De lessen van Gravin Toermelijn

gingen altijd over edelstenen en goudstukken. Jonkheer Cavalho

gaf paardrijles. En Groothertog Ramalan zorgde dat alles netjes

verliep. Hij was de directeur van de ridderschool.

Hij had alle leerlingen de eerste dag van deze week verteld dat

Hertog Halen tot Ver ziek was.

Markies van Maanen zou zijn lessen zolang overnemen.

Jard glimlachte. Het verhaal van de Markies, over de draak en

het drakenei, had wel indruk gemaakt. Zou er echt een drakenei in

het kasteel staan? Maar waar dan?

Hij had alle gangen in het kasteel toch al gezien?

Zou er een geheime gang zijn, onder het kasteel?

Het kribbige antwoord van de Markies had Jard alleen

maar nieuwsgieriger gemaakt.

‘Ga je mee?’

Jard draaide zich om. Ize stond vlak achter hem.

‘Eh... ja,’ antwoordde Jard. ‘Ik kom.’

Ze liepen langs de tafeltjes naar de deur. Jard snoof. ‘Ruik je dat?’

Ize bleef staan. ‘Hmm, rooklucht... Alweer.’

Jard knikte. De laatste dagen hing er vaker een rokerige lucht in

het kasteel. Niemand wist waar het vandaan kwam en de leraren

wilden er niet over praten.

‘Was de Markies boos?’ vroeg Daan, die samen met Rijk en Vincent op de gang stond te wachten. ‘Hij liep me toch met een chagrijnig de klas uit.’

Jard haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Ik vroeg hem alleen maar in welke gang dat drakenei precies stond. Hij zei dat hij dat niet wist . Hij vond het, geloof ik, maar onzin allemaal.’ Hij hield zijn hand voor zijn mond. ‘Getver, die rooklucht wordt steeds erger. Ik geloof...’

Op dat moment klonk er klokgelui.

Een oorverdovend lawaai dreunde door de kasteelgangen.

‘O nee,’ riep Ize die haar handen tegen haar oren hield.

‘Alarmklokken.’

In de verte hoorden ze iemand roepen. ‘**BRAND! BRAND!**’

Ize keek verschrikt.

‘Rennen!’ schreeuwde ze. ‘We moeten naar buiten!’

Waar rook is, is vuur...

Alle leerlingen stonden op de binnenplaats van het kasteel. Een paar leraren hielden hen scherp in de gaten. Niemand mocht naar binnen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Ivar.

‘Er is brand uitgebroken in de keuken,’ antwoordde Gravin Toermelijn. Haar stem klonk hees.

Een paar kinderen begonnen te lachen.

‘Heeft de kok het eten nu weer laten aanbranden?’ riep Arthur.

‘Gisteren hing er ook al zo’n rooklucht in het kasteel.’

‘Moeten we daarvoor in de kou staan?’ mopperde Wijbrand.

‘Die kok heeft iedere keer wat.’

Gravin Toermelijn schudde haar hoofd. ‘Het is niet de kok. Er komt rook uit de kelder onder de keuken. Baron Bikkel is met Graaf Wind op zoek naar de oorzaak. Voor de veiligheid blijven wij dus buiten wachten totdat we weten wat er aan de hand is.’

Jard was op een baal stro gaan zitten bij de stallen. Ize, Daan, Rijk en Vincent kwamen bij hem zitten. Ize rilde.

‘Heb je het koud?’ vroeg Jard. ‘Hier, neem mijn cape.’

Ize nam het kledingstuk dankbaar aan.

‘Dank je,’ zei ze zacht. ‘Je bent lief.’

Jard voelde zijn hoofd rood worden. ‘Eh... ja... graag gedaan, hoor.’

De knipoog van Rijk ontging hem niet.

Er klonk trompetgeschal en Groothertog Ramalan verscheen op het bordes. Het werd stil. Iedereen keek gespannen naar de Groothertog die zijn hand opstak.

‘Alles onder controle,’ riep hij. ‘Iedereen kan weer naar binnen. De lessen beginnen over tien minuten.’

De Groothertog draaide zich om en wilde weer naar binnen lopen.